

Sygn. akt VIII U 397/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016 r. w Gliwicach

sprawy C. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania C. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 stycznia 2016r., 3 marca 2016r. **nr** (...)

zmienia zaskarżone decyzje, w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu C. B. prawo do emerytury począwszy od dnia 30 stycznia 2016r.

(-) SSO Joanna Smycz

Sygn. akt VIII U 397/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 stycznia 2016r., a następnie decyzją z dnia 3 marca 2016 r. korygującą decyzję wcześniejszą, organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu C. B. prawa do emerytury na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji wskazał, iż decyzja ta jest dla niego krzywdząca, gdyż faktycznie posiada okres pracy w warunkach szczególnych, a zakład pracy nie wypełnił rzetelnie świadectwa pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony z dniem (...) ukończył 60 lat życia, nie jest członkiem OFE, na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się ponad 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, jednakże nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 10 lat, 7 miesięcy oraz 8 dni takiej pracy.

Na skutek odwołania ubezpieczonego organ rentowy wydał decyzję korygującą pierwotną decyzję w tej sprawie z dnia 26 stycznia 2016r., a to decyzję z dnia 3 marca 2016r. zaskarżoną w niniejszej sprawie. Organ wskazał, iż w pierwotnej decyzji odmownej wykazano błędną ilość udowodnionego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych niesłusznie zaliczając do tego okresu okres pracy odwołującego od 20 stycznia 1997r. do 31 grudnia 1998r. w (...), w którym to okresie wykonywał on pracę na stanowisku pracownika gospodarczego oraz pracownika fizycznego, nie zaś na stanowisku związanym z pracą w warunkach szczególnych.

Organ uznał za bezsporne oraz zaliczył do okresu pracy w warunkach szczególnych następujące okresy pracy ubezpieczonego:

- od 9 listopada 1978r. do 31 maja 1986r. na stanowisku kierowcy autobusu w Przedsiębiorstwie (...) w K. (świadczenie pracy z dnia 15 kwietnia 1999r.),

- od 13 czerwca 1986r. do 31 marca 1988r. na stanowisku kierowcy autobusu w KWK (...) (świadczenie pracy w warunkach szczególnych z dnia 24 kwietnia 2001r.),

- od 1 marca 1994r. do 24 listopada 1995r. na stanowisku kierowcy autobusu w KOPALNIE (...) SA (świadczenie pracy w warunkach szczególnych z dnia 18 grudnia 2015r.).

ZUS nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy odwołującego w KWK (...) od 1 kwietnia 1988r. do 31 października 1993r., gdyż jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 28 marca 2001r. wykonywał on wówczas pracę na stanowisku ślusarza narzędziowego na powierzchni, a nie – jak wskazał w odwołaniu – na stanowisku kierowcy autobusu.

W okresie tj. od 13 czerwca 1986r. do 31 października 1993r., odwołujący był zatrudniony w oddziale transportu KWK (...) na stanowisku kierowcy autobusu przewożącego powyżej 15 osób. Oddział dysponował autobusami marki J., A. w ilości ok. 50. Ubezpieczony przez cały ww. okres wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę kierowcy autobusu. Ze względu na panującą praktykę, kierowcom autobusu celem podwyższenia wynagrodzenia wpisywano stanowisko ślusarza na powierzchni, co wiązało się z brakiem etatów kierowcy oraz przede wszystkim różnicami w wynagrodzeniu na ww. stanowiskach. Praktykę taką potwierdza sytuacja współpracowników odwołującego, którzy otrzymali świadectwa wypełnione w ten sam sposób i również dochodzili praw do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych na drodze sądowej. Kierownikiem oddziału transportu był Z. S..

Przez cały okres sporny, jak również w okresach: od 13 czerwca 1986r. do 31 marca 1988r. oraz od 1 marca 1994r. do 31 października 1993r. odwołujący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę kierowcy autobusu w tym samym miejscu, tj. w KWK (...) – różne świadectwa pracy wystawione za te okresy wynikają jedynie ze zmiany pracodawcy. W okresach: od 7 stycznia 1992r. do 28 stycznia 1992r., od 7 października 1992r. do 12 października 1992r. oraz od 29 października 1992r. do 25 marca 1993r. odwołujący pobierał zasiłki chorobowe.

Od 20 stycznia 1997r do 31 października 2003r ubezpieczony był zatrudniony jako kierowca autobusu w (...) spółce z o.o. w Z. gdzie prezesem był był przelożony ubezpieczonego Z. S., który w piśmie z dn. 15.01.2001r. potwierdził zatrudnienie odwołującego w spornym okresie na stanowisku kierowcy autobusu.(dowód pismo z dn. 15.01.2001r w aktach osobowych)

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego, zeznań świadków Z. K., R. B. i H. W. oraz ubezpieczonego (protokół elektroniczny z rozprawy z dnia 17 czerwca 2016r., minuty 10.03 i n., k. 22).

Odnosnie rodzaju rzeczywiście wykonywanej pracy przez ubezpieczonego Sąd dał wiarę zeznaniom słuchanych w sprawie świadków oraz ubezpieczonego, gdyż były one rzeczowe, szczegółowe, logiczne, zasadniczo zgodne ze sobą. Świadkowie pracowali razem z ubezpieczonym w spornym okresie jego zatrudnienia i stąd niewątpliwie posiadają szczegółową wiedzę na temat miejsca i charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy. Nadto zeznania te znajdują potwierdzenie w powołanej w sprawie dokumentacji, zwłaszcza w dokumentacji zawartej w aktach osobowych w szczególności w piśmie z dn. 15.01.2001r j.w. Dowodem na to, że jest prawdą, iż od 1 kwietnia 1988r. ubezpieczony nie pracował jako ślusarz narzędziowy tylko było to fikcyjnie wpisywane stanowisko jest też znajdujące się w aktach osobowych wyróżnienie dla ubezpieczonego z dn. 6.07.1988r za prawidłowe zachowanie jako kierowcy autobusu na wycieczce w dn. 3.07.88r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.] prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 roku , który:

- ukończył 60 lat,
- udokumentował do dnia 31.12.1998 r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),
- nie przystąpił do OFE albo złożył wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa,

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie

Okoliczność sporna w rozpoznawanej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego 15 – letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W wykazie A, dziale VIII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wymienione zostały – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę, która mieści się w definicji prac określonych pod pozycją 2 działu VIII wykazu A powyższego rozporządzenia. w okresie spornym w niniejszej sprawie, a to od 1 kwietnia 1988r. do 31 października 1993r.

Okoliczność tę potwierdzają zeznania świadków, ubezpieczonego, jak i dokumentacja osobowa.

Sąd do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczył ubezpieczonemu okresy przebywania na zasiłku chorobowym, tj. od 7 stycznia 1992r. do 28 stycznia 1992r., od 7 października 1992r. do 12 października 1992r. oraz od 29 października 1992r. do 25 marca 1993r. Okresy przebywania na zasiłku chorobowym podlegają bowiem, jak wskazuje się w orzecznictwie, zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt III AUa 442/15, LEX nr 1794366).

Bez znaczenia w niniejszej sprawie pozostaje okoliczność, że w przedłożonym organowi rentowemu świadectwie pracy wykonywanej w szczególnych warunkach za sporny okres błędnie oznaczono stanowisko pracy zajmowane przez odwołującego. Fakt wykonywania stale i w pełnym wymiarze pracy na stanowisku kierowcy autobusu został bowiem wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.12.2006 r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

W konsekwencji uznania, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, stwierdzić należy, że spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia (...), tj. od dnia osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego 60 lat (zgodnie z art.100 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

(-) SSO Joanna Smycz